

Çocuk ve Yalıçapkını

Çınar BİBER

Çocuk ve Yalıçapkını

Çınar BİBER

Her sabah, kasaba kalabalıklaşmadan önce çocuk nehre inerdi. Yeşil kapüşonlu kazağını ve kırmızı çizmelerini giyerdi. Ten rengi kanvas çantası yanına vururdu ve kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kalem dururdu. Nehri en çok, sakın ve sessiz olduğunda, yalnızca suyun taşlarla konuştuğu zamanlarda severdi.

Çocuğun sıcak açık kahverengi teni, kısa dalgalı koyu kahverengi saçları ve büyük ela gözleri vardı. Burnunda birkaç çil vardı ve gülümsediğinde ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk görünürdü. Sessiz ve sabırlıydı ve her zaman eskizlerle dolu bir defter taşırdı. Aynı düz taşın üzerine oturur ve nehrin ona neler göstereceğini görmek için beklerdi.

Bir sabah, suyun üzerinden mavi bir parıltı geçti ve alçak bir dala kondu. Bu bir yalıçapkınıydı; küçük ve parlak, turkuaz mavisi sırtı ve kanatları, turuncu göğsü ve uzun, hançer gibi bir gagası vardı. Kuş başını yana eğdi ve nehre baktı. Çocuk nefesini tuttu. Hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Yalıçapkını utangaç ve hızlıydı. Bir an dalda tünedi, sonra suya daldı ve küçük bir balıkla yüzeye çıktı. Çocuk kıpırdamadı. Hareketsiz ve sessiz kalırsa kuşun da kalacağını öğrendi. Çantasını açtı, defterini çıkardı ve kuşun daldaki şeklini çizmeye başladı.

Günler boyunca çocuk nehre geri döndü. Bazı sabahlar yalıçapkını hemen ortaya çıkıyordu. Diğer sabahlar uzun süre bekliyordu. Ama asla pes etmedi. Kuşun kuyruğunu nasıl salladığını, suyu nasıl izlediğini ve kayan bir yıldız gibi nasıl daldığını izledi. Her seferinde eskizlerine yeni bir ayrıntı ekledi.

Çocuk yalıçapkınının sağ bacağında ince gümüş bir halka fark etti. Güneş ışığında parlıyordu. Onu kimin taktığını merak etti. Halkayı dikkatlice çizdi, tam doğru görünmesini sağladı. Kuş her gün ona biraz daha güveniyor gibiydi. Çocuk sessizce çizerken dalda tüneyip tüyelerini düzeltirdi.

Çocuk yalıçapkınının etrafındaki dünyayı da çizdi. Nehrin yeşil kıyıları arasında kıvrılışını, esintide sallanan sazları ve suyun üzerinde uçuşan yusufçukları çizdi. Taşları, yosunları ve zıplayan küçük balıkları çizdi. Defteri, sayfa sayfa özenli doğa eskizleriyle doldu.

Bir öğleden sonra, nazik bir gülümsemesi olan uzun boylu bir kadın nehre geldi. Hardal sarısı bir hırka ve yuvarlak gözlükler giyyordu ve boynundaki bir ipe asılı yaprak şeklinde bir rozet vardı. Çocuğun çizim yaptığını izledi. 'Orada ne buldun?' diye nazikçe sordu. Çocuk kalbi hızla çarparak defterini ona gösterdi.

Kadın sayfaları yavaşça çevirdi. Gözleri gözlüklerinin arkasında büyüdü. 'Bunlar harika,' dedi. 'Yerel doğa sergisini ben yönetiyorum ve eskizlerini göstermeyi çok isterim.' Çocuk neredeyse inanamıyordu. Defterine sarıldı ve ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek gülümsedi.

Çocuk çizimlerini sergiye hazırlamak için çok çalıştı. Yalıçapkını ve nehirle ilgili en iyi eskizlerini seçti. Işığın suda nasıl parıldadığı ve yalıçapkınının minik turuncu ayakları gibi birkaç ayrıntı daha ekledi. Herkesin nehrin ne kadar özel olduğunu görmesini istiyordu.

Sergi günü çocuk hem heyecanlı hem de gergindi. Eskizleri parlak çerçeveler içinde duvarda asılıydı. İnsanlar durup baktılar ve gülümsediler. Hardal sarısı hırkalı kadın yanında durdu. 'Gerçek bir yeteneğin var,' dedi. 'Ve bunu sabırlı olarak keşfettin.' Çocuğun kalbi sıcacık ve dolu hissetti.

Yalıçapkınının kendisi elbette sergiye gelmedi. Ama çocuk onu ertesi sabah her zamanki dalında tünemiş halde gördü. Kuyruğunu salladı ve suya daldı. Çocuk gülümsedi. Beklemenin ve dikkatle izlemenin ona harika bir şey getirdiğini biliyordu. Defterini yepyeni bir sayfaya açtı.

Sergideki kadın çocuęu, dięer çocuklara doğanın nasıl çizileceęini öğretmeye davet etti. Onlara nasıl hareketsiz oturup nehri dinleyeceklerini gösterdi. Onlara yalıçapkının ve gümüş halkasını anlattı. 'Sır sabırdır,' dedi. 'Sessizce beklerseniz nehir size hazinelerini gösterir.'

Çocuk her gün nehre gitmeye devam etti. Hâlâ ten rengi çantasını taşıyor ve kırmızı çizmelerini giyyordu. Bazen yalıçapkını ona yakın bir yere konar ve başını yana eğdi. Çocuk çizdikçe çizer, defterini nehrin güzelliğiyle doldururdu. Her eskizin bir sabır ve hayranlık hikâyesi anlattığını biliyordu.

Sergi tam bir ay açık kaldı. Birçok insan çocuğun eskizlerini görmeye geldi. Yalıçapkını ve nehri öğrendiler. Bazıları da parlak mavi kuşu bir an olsun görebilmek umuduyla nehre gitmeye başladı. Çocuk, çizimlerinin başkalarının doğayı sevmesine yardımcı olduğu için gurur duydu.

Böylece çocuk sabrın merakı ödüllendirdiğini öğrendi. Her sabah hâlâ defteri ve kalemıyla nehre iner. Düz taşın üzerine oturur ve bekler. Ve yalıçapkını suyun üzerinde mavi bir parıltıyla geçtiğinde gülümser ve çizmeye başlar; en güzel şeylerin bekleyenlere geldiğini bilerek.